

Обърналъ се Дългоушко и що да види? — Лъвска кожа! Погледналъ кожата и си помислилъ: „Я да я надѣна азъ, че да изплаша мало и голѣмо. Сега ще види свѣтътъ кой е Дългоушко“. Речено — сторено. Ето го Дългоушко облѣченъ въ лъвска кожа. Три дни да го гледашъ, не можешъ го позна. И тръгналъ юнаци да дири, да се бори.

Ето насреща му кумчо Вълчо. Гледа, трепери и се чуди.
— Боже, какво е това? — Хуква презъ глава той и вика колкото му гласъ държи:

— Бѣгайте, братя,
Мало и голѣмо,
Чудовище страшно
Отъ гората иде!

Дочулъ го Заю, и безъ много да му мисли, хукналъ изъ полето и вика та се дере:

— Бѣгайте, братя
Мало и голѣмо!

Чули хората, чули и животнитѣ. Всички бѣгатъ, скривалище търсятъ отъ страшния звѣръ да се спасятъ. Запустѣло полето. Нийде жива душица не се чува. Не се минало много, страшниятъ звѣръ се подалъ отъ гората, страхъ на всички задалъ. Всичко живо като листъ трепери, не може въ кожата да се побере. Всѣки скритъ отворилъ по едно око, за да зърне страшния звѣръ.